Şaka

Kadın — Ne diye böyle karış
yollardan dolaşıyorsu
Doğru yoldan gitsen
Erkek — Ne yapayım sevgili
alışkanlık.. Piyasan
en namlı tüccarıyım..

№ 130

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

— Bu çatlak, cızırtılı plâkı ne diye dinliyorsun?
— Karımın sesini bastırıyor da ondan!

— Hem kör olduğunu söylüyorsun, hem de gazete okuyorsun?
— Nasıl okumam.. karşı sokakta dilenen rakibimin ölümünü yazıyor..

Doktor — Her türlü heyecan yasak!.
Hasta — Aman, öyle ise vizite ücretini söylemeyin!..

Erkek — Size takdim edecek kalbimle şu kıymetli kuştan başka servetim yok!.
Kız — Peki, o halde kuşu kabul ediyorum..

MESELE YOK!..
Bayan — Buyurun, girebilirsiniz.. yatak odası değildir.

Erkek — Ne kadar terbiyeli Zürafe!..
Kadın — Evet, bir canbazhaneden aldım, baktıkça rahmetli kocamı hatırlıyorum..

Erkek — Baharın geldiği ne kadar belli. her şey yeşilleniyor.
Kadın — Evet.. hattâ sen bile...

Sene 3 : Cilt 5 No. 130 FİYATI 10 KURUŞ. Perşembe 29 Nisan 1943

SAHİBİ:
A. CEMAL ERKSAN
İdarehane:
İstanbul Ankara Caddesi No. : 71
2 nci kat Hususî Daire
Telefon : 21649
Telgraf adresi : İstanbul Şaka
Posta kutusu : 364

Şaka

ABONE ŞARTLARI
Türkiye için
Seneliği 500, Altı aylığı 250,
Üç aylığı 130 kuruştur.
Yabancı memleketlere Seneliği
600, Altı aylığı 300 kuruştur.

✻ HER HAFTA PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR EDEBİ MİZAH GAZETESİ ✻

PİYASADA HAREKET!..

— Artık halkın yüzü gülsün... Piyasaya bol bol mal çıkarıyoruz...
— Ne diyorsun bayım... Vurgunculara istifçilerden halka sıra kalıyor mu ki!..

Rebeka — Hani Salamon, bu yol bizim köşke çıkıyordu, ne oldu ?...
Salamon — Geçti Bor'un pazarı, sür eşeği Niğdeye !..

HAFTANIN ŞAKASI

KONFORLU EV !..

MUAZZAM bir ilân : Konforlu ev arayanlara... Amman sakın boş bulunup fırsatı kaçırmıyasınız !.. Adanın bilmem neresinde, her türlü konforu olan mükemmel bir villâ satılıktır. Koşun, yakalayın, ne yapıp edin ve alın !...

Allah Allah... Adadaki villânın konforu ne olacak ?.. Hem bu zamanda konfor yani rahatlık telâkkisi bir hayli değişti : Adada bir evin meselâ kaloriferinden bana ne!.. Kalorifer orası için bir meziyet değil, kusurdur. Adada oturacak kimse yazın kalorifer kullanmaz ya... Banyosuna gelince : Dört bir tarafı deniz... Akarsuyu yok !. Banyo ile konfor arasında münasebet kalır mı ?.. Nezareti fevkalâde ise bu da evin değil adanın meziyetidir.. Elektrik konfor vasıtası olmaktan çıkmış, tabii bir hale girmiş bulunuyor.. Havagazı ise bugün için bir nevi işkence makinesi...

O halde, Adadaki evin konforu neresinde ?.. Alıcıya ne faydası var diye düşünüyorum. Alıcıya hiçbir faydası yoksa da satıcıya büyük faydası var : Malını satan onu telleyip pullamakta tereddüt etmemiş...

Ah şu Mişonlar !... Ne yapıp yapıp Varlık Vergisini yine bize ödetmeğe kalkıyorlar....

●

KABAK ÇEKİRDEĞİ

VAKTİLE Beni İsrail taifesinin belli başlı gıdası idi. Şimdi belli başlı ihracat maddelerimizden birini teşkil ediyor. Evet, kabak çekirdeği...

Kendisile temaslarda bulunduğumuz memleketlerden bazıları külliyetli miktarda kabak çekirdeği alıyorlarmış. Kabakların memlekette kalıp yahut çekirdeklerinin ihracı biraz garibimize gitmekle beraber, bal kabağının dünyanın her tarafında aynî bollukta yetiştiğini ve fakat çekirdek meselesinde müsavat olmadığını öğrendik.

İkinci ihracat maddesini de kemik teşkil ediyor. Bu hususta fikrini sorduğumuz bir ihracat taciri :

— Evet, dedi. Gerçi bazı memleketlerde herkes iskelet halinde ise de, bazılarında bu dahi bulunamadığından, kısmen gıda maddesi, kısmen sanayi maddesi olarak kemik ihraç edeceğiz !.

Dedi. Bunları öğrendikçe doğrusu Tanrıya ve devlete şükürler ediyorum. Öyle ya, ucuz pahalı, hiç olmazsa yiyecek etimiz var. Başka memleketler gibi kemik peşinde koşmuyoruz. Hem, daha da olmazsa, biribirimizin başının etini yeriz vesselâm !..

●

PARASIZ HAMAMLAR !...

BELEDİYENİN bedava halk hamamları yakında faaliyete geçecekmiş. Evet, havadis cidden mühim.. Zira, deniz mevsimi yaklaşıyor. Açılacaksa açılsın da millet rahat rahat yıkansın...

Fakat bu hamamların faydalı olacağını sanmıyorum.

Çünkü, hamam, insan oğlunun temizlenmesine mahsus bir yerdir. Halbuki bu zamanda hamam vazifesini gören daha başka yerler çoğaldı. İnsan öyle vaziyetlerle karşılaşıyor ki, en modern tesisatlı bir hamama dahi gitmesine lüzum kalmıyor :

Meselâ, tramvaya biniyorsunuz, mükemmel bir masajla birkaç kilo veriyorsunuz.

Meselâ karne tevziatı ve saire gibi işler çıkıyor, ecel terleri dökü yorsunuz..

Bir sinemaya gitmeğe niyetlenseniz, bilet alıncıya kadar göbeğiniz çatlıyor..

Çarşıya uğrasanız, tepeden tırnağa, adamakıllı temizleniyorsunuz...

Eh... Her gün karşı karşıya kalınan bu imkânlar dururken, halkın hamam nesine ?..

●

VEKİLLİK MESELESİ..

VALİ vekillikleri kalkıyor...

Kâfirin adı bile güzeldi. Vekillik... İnsan boş bulunup kendini vali vekili iken meselâ Dahiliye Vekili, yahut Ticaret Vekili, Adliye Vekili ilâh... sanabilirdi. Tabii şahsî istidat ve muhayyilesine göre bu iş Maliye, Maarif Vekilliklerinden Başvekilliğe kadar gidebilirdi. Halbuki, vali vekilliklerinin kaldırılması bütün bu güzel ihtimallere toptan set çekiyor...

Anadoluda ömrünü vali vekilliğile geçirmiş bir ahbabım vardı. Ona rasladım. Havadisi duymuş, mahzun mahzun yüzüme baktı. Sonra :

— Peki amma; dedi, şimdi biz kime vekâlet edeceğiz ?...

●

DEVLET !...

TANTANALI muharrirlerimizden Hakkı Süha Gezgin « Zorba Bir Biletçi» den bahseden ateşli fıkrasında, mevzuun hararetinde kendini kaptırarak «fakat mesele devlete, yani bana taallûk ettiğinden, sabrım tükendi» diyor.

Bunu okuyunca, Hakkı Süha'yı, Patrona isyanını bastırmağa çalışan müheykel bir yeniçeri ağası şeklinde düşündüm. Hani yakışmıyor da denemez.

Gerçi Fransa kırallarından bilmem kaçıncı Lui «ben devletim !» demiş. Amma bunu söyliyen hiç değilse bir kıralmış...

Besbelli Hakkı Süha, kendisini teşyi edenlerin söylediği «güle güle efendim, devletle !..» sözlerini sahi sanmış olacak ki, hayalhanesinde öyle bir imparatorluk kuruyor...

Üstada âcil şifalar temenni eder ve pek iyi bildiği şu mısraı hatırlatırım :

Olmaya devlet cihanda bir nefes
sıhhat gibi !..

●

BİR BEYANAT !..

SIHHİYE Müsteşarı beyanatta bulunmuş. Hazret, koltuklarını kabartarak « memleketimizde ilk defa yerli tifüs aşısı tatbik edildi». diyor.

İnsanın gayri ihtiyarî: Ne Şamın şekeri, ne Arabın yüzü diyeceği geliyor !..

Şakacı

195

ARAP SAÇI

Haftanın Komedisi

Kapı çalındı. Ben, yukarıda çalışıyordum. Aşağıda homur homur bir konuşma... Sonra bizim hanımın sesi :

— Hu... Bak tahsildar gelmiş.. Biraz bak canım...

— Ne tahsildarı bu ?..

— Havagazı...

— İyi ya... Verin parasını, savun..

— Savuşturulacak gibi değil, bir şeyler söylüyor amma anlamıyorum...

İçimden mükellef bir lâhavle çekerek kâğıtlarımı, kitaplarımı bir kenara bırakıp aşağıya indim.

— Ne istiyorsunuz ?..

— İki aylık havagazı hesabınızı getirdim beyim...

— Âlâ... Ne kadar ?..

— Dokuz yüz doksan dokuz kuruş...

— Ne dediniz ?.. Ne münasebet, yeni bir şeyler mi var yoksa ?..

— Evet efendiciğim... Ufak bir zam...

— Nasıl olur yahu ?..

— Arzedeyim efendim. . . Gaz fiyatlarının metre mikâbında 3,5 kuruşluk bir zam var. Maamafih bu farkı yine size iade edeceğiz...

— Anlamadım?.

— İade edeceğiz efendim...

— A birader, mademki iade edeceksiniz ne diye alıyorsunuz ?. Yoksa şirkete fazla para mı lâzım oldu ?

— Yok efendim... Vekâlet İkinciteşrinden itibaren kömür fiyatlarını arttırdı da...

— Bundan bize ne ?. Biz mi ödiyeceğiz farkı ?..

— Müsaade buyurun... Şirket de tabiî münasip bir zam yaptı..

— İkinciteşrindenberi mi ?.

— Hem öyle, hem değil...

— ?...

— Şirket İkinciteşrinden itibaren zammı almak istediyse de Vekâlet kabul etmedi. Ancak yirmi beş Marttan sonrası için zam muteber...

— Peki amma, siz iki aylık sarfiyatı hep ayni fazla fiyattan istiyorsunuz..

— Tabiî bayım... Saatinizi okuma günümüz yirmi beş Marttan sonradır.. Sonra olunca, o tarihten sonra yapılacak muameleler de yeni tarifeye tâbidir..

— Aman yahu, sarfiyat daha evvele ait olursa, makablinе nasıl teşmil edersiniz...

— Edemiyoruz ki zaten...

— Edemiyorsunuzu var mı, çatır çatır istiyorsunuz paraları...

— Evet amma geri vereceğiz...

— Niçin ?..

— Çünkü yirmi beş Marttan evvele ait kömür sarfiyatımızın fiyat artışından mütevellit farkını Eti Bank geri verecek.. Belediye böyle karar verdi...

— Mademki Belediye karar verdi, siz de sonradan geriye vereceğiniz bir parayı şimdiden almayın...

— Olamaz bayım... Belediye karar verdi amma Vekâlet tasdik etmedi henüz...

Artık tahammülüm taşmıştı. Tahsildarın yakasına yapıştım :

— Be mübarek adam, dedim, sen şimdi benden dokuz yüz doksan dokuz kuruş mu istiyorsun ?..

— Evet, faturada yazılı miktarı...

— Fatura mı ?..

— Elbette... Sonradan yapılacak iadeler bu faturalara göre olacak...

— Şimdi şirketten ne alacağımızı anladım galiba...

Tahsildar da babacan bir neş'eyle sordu :

— Gördünüz mü ya... Ne alacaksınız bakayım ?...

— Hava... Geveze

MEMURLARA KUMAŞ VERİLİYOR..

— Bu güzel kumaşı da nereden almış ?..

— Kocasına geçen gün kumaş vermişlerdi ya...

ÇANTALARI KAPIP KAÇANLAR ÇOĞALDI..

— Çantayı kapıp kaçtın... Peki içinde çok para olduğunu nereden biliyordun ?..

— Nasıl bilmem bay komiser, bayanı lüks mağazaya girerken enseledim...

196

ADA ÇAMLARINA TIRTILLAR DADANMIŞ..

— Şu hale bak!.. Çamları bile soyup soğana çevirmişler..
— Tabii.. Şimdiye kadar soyguncular hep Ada'da oturuyorlardı...

DİYORLAR Kİ...

Bu zamanda aşkın parasız olabileceğine inananlar, sadece züğürt âşıklardır.

●

Kadının en kuvvetli taraflarından biri de hasisliğidir.

●

Ümti... Bu zamanda bazan candan evvel ölüyor.

●

Hayat çok tatlı amma.. Şu yaşamak müşkül olmasa..

●

Hiçbir felâket kadın kadar müthiş olamaz.

●

Her geçen gün ölüm fermanımızın bir satırıdır.

●

Güzellik bir tuzaktır. Tabiat onu insanların akıl yoluna kurmuştur.

●

Güzel bir kadını sevmek istiyenler, evvelâ ceplerini yoklamalıdırlar.

●

Kıskançlık sevgi ile beraber doğar, fakat her zaman onunla beraber ölmez.

●

İnsanlar en kuvvetli yeminlerini, yalanlarını örtmek için kullanırlar.

●

Yorgunlukların en ağırı gönül yorgunluğudur.

●

Paraya fazla tapan kadın, ameci muharrir elinden çıkmış kitaba benzer. Bir defa okunduktan sonra işportaya düşer.

●

Dünyayı idare eden tek bir kuvvet vardır: YALAN...

●

Sevmek iyidir, fakat sevmesini bilmek daha iyi...

●

Aşkı fevkalâde güzel bir hayal haline koymasaydık, sevdiğimiz çirkinler gözümüze dünya güzeli gibi görünür müydü ?..

— Yine eskisi gibi Kuruçeşmede oturuyoruz...
— Demek hâlâ o ihtiyarla berabersin ?..

BİR GÜZELLE KONUŞTUM!

O güzel kadına dedim : İnan ki,
Kollarında ölmek bana dilektir !..
Yanağı kızardı, gül oldu sanki,
Dedi : Bu verdiğin boş bir emektir !..

●

Dedim : Güzelliğin ?.. Dedi : Başa dert !..
Dedim : Bakışların ?.. Dedi : Lâcivert !..
Dedim : Senin huyun?.. Dedi : Biraz sert !..
Dedim : Öptürdüğün ?.. Dedi : Etektir !..

●

Dedim : Ne istersin ?.. Dedi : Gözüm tok !..
Dedim : Kirpiklerin .. Dedi : Birer ok !..
Dedim : Seni öpsem ?.. Dedi : Yağma yok !..
Dedim : Sonra payım?.. Dedi : Kötektir!..

●

Dedim : Seni seven ?.. Dedi : Her âşık !..
Dedim : Şu kollarım ? Dedi : Sarmaşık !..
Dedim : Göz bebeğin ?.. Dedi : Bir ışık !.
Dedim : Ya saçların ?.. Dedi : İpektir !..

●

Dedim : Benim başım ?.. Dedi : Hep duman !..
Dedim : Senin aşkın ?.. Dedi : Bir umman !..

Yazan:
NECDET
RÜŞTÜ

Dedim : Benim adım ?.. Dedi : Isırgan !..
Dedim : Senin adın ?.. Dedi : Çiçektir !..

●

Dedim : Sevdiğin şey ?.. Dedi : Sana naz !..
Dedim : Atlas derin ?.. Dedi : Bembeyaz !..
Dedim : Kızıl ağzın ?.. Dedi : Bir kiraz ..
Dedim : Pembe dilin ?.. Dedi : Çilektir !..

●

Dedim : Omuz başın ?.. Dedi : Yuvarlak !..
Dedim : Kolun, göğsün ?.. Dedi : Kardan ak !..
Dedim : Kavuşmamız ?.. Dedi : Pek uzak !..
Dedim : Senin zevkin ?.. Dedi : Üzmektir !..

●

Dedim : Bu vücudun ?.. Dedi : Narin dal !..
Dedim : Çok yalnızım ?.. Dedi : Beni al !..
Dedim : Buselerin ?.. Dedi : Süzme bal !..
Dedim : Bütün gövden ?.. Dedi : Petektir !..

●

Dedim : Yanıyorum ?.. Dedi : Pek günah ..
Dedim : Ne yapalım ?.. Dedi : Bir nikâh !..
Dedim : Düğün ne gün ?.. Dedi : O sabah !..
Dedim : İstediğin ?.. Dedi : Bebektir !..

Necdet Rüştü

198

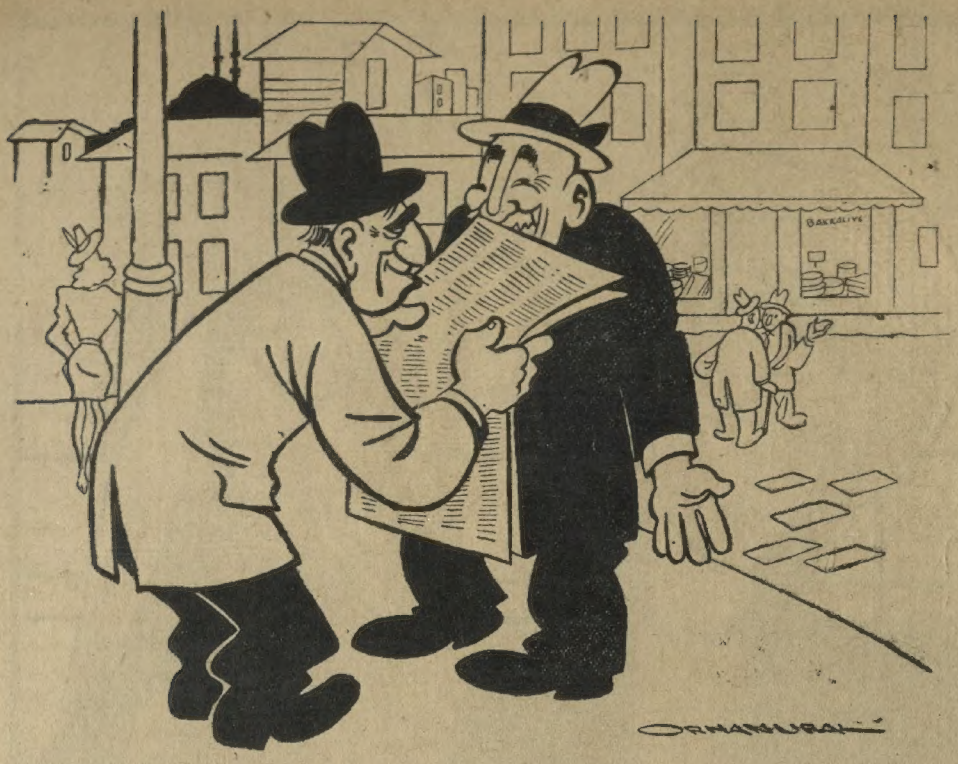

— Gıda maddelerinde ufak bir tenezzül varmış !..
— Aldırma birader... Yine bizim fakirhaneye tenezzül buyurmazlar...

ANLAŞILMAZ İŞ!..

Yazan : Çemil Cahit Cem

Doğrusu, benim gibi bir adam için yazlığa çıkmak da büyük bir lükstü ya... Amma ne yaparsın ki bir kere özendik ve aklımıza koyduk.. Bürodaki arkadaşlar arasında bekâr birini gözüm kesseydi sayfiyede tutmıya niyetlendiğim odayı birlikte kiralamıya teşvik edecektim. Masraf, yarı yarıya inmiş olacaktı. Gel gör, ki bürodaki delikanlıların hepsi bir uçarı, bir acayip, rahatsız edici mahlûkat... Hiç onlarla bir arada oturulur mu ?

Bu işi üzerine alan tellâl, bir gün bana geldi :

— Buldum ! dedi. Yeşilköyde, tam senin istediğin gibi deniz kenarında, mükemmel bir ev...

— Ev mi ? diye sordum. Ben bütün evi ne yapayım yahu ? Tek başına bir adamım..

— Hayır canım ! dedi. Bütün evi sen kiralıyacak değilsin. Sana, deniz üstünde bir oda da verecek !

— Kim ? Başka bir aile mi oturuyor ?

— Hayır !. Evde tek başına dul bir kadın oturuyor. Evin sahibi de o... Senin uslu, akıllı, ağır başlı bir delikanlı olduğunu duyunca razı oldu.

Uzatmıyalım efendim, bir cumartesi günü Yeşilköye gittim. Tellâlın verdiği adresi buldum. Dışarıdan hakikaten güzel... İki katlı, kârgir, kutu gibi bir yapı. Kapıyı çaldım.Biraz sonra açıldı. Kim olduğumu söyledim. Ev sahibi bayan:

— Ha.. Buyurun !. dedi. İsminiz neydi sizin ? Söylemişti amma unuttum..

— Cemil !..

— Ben de Leman !. dedi. Buyurun lütfen...

Girdim. Güzel ve bakımlı bir bahçeden geçtikten sonra bir iki basamak merdivenden evin taşlığına çıktık.

— Biraz dinlenin de size bir kahve pişireyim !. dedi.

İtiraz edecek oldum :

— Yok canım.. Leman Hanım.. Ne lüzum var Allah aşkınıza...

— A... Olmaz, olmaz !.. dedi.

Ve beni daha fazla söyletmeden, etekleri uçuşa uçuşa gitti.. Ortalığa bir göz gezdirdim. Mükemmel döşemeler. Tertemiz. Belli ki içinde oturan, zevk sahibi bir insan.. Anlaşılan bütün işleri de kendi başına görüyor olacak.. Eh, tabii.. Ne de olsa genç kadın.. Zaten ev ne kadarcık ki ?.

Leman Hanım, kahvemi getirdikten sonra benimle, öteden beriden konuştu. Kimsesiz olduğumu öğrenince âdeta üzüldü. Sonra bana odamı gösterdi ve :

— Hiçbir mobilya getirmenize lüzum yok !. dedi. Görüyorsunuz ya.. Burada her şey var.. İşte karyolanız, işte gardrobunuz !.

— Zaten bekâr adamım, dedim. Mobilyam filân yok ki... Sonra fiyat meselesini konuşmak için Leman Hanımın odasına geçtik. O, karyolasının kenarına ilişti. Bana da bir iskemlede yer gösterdi. Uzun boylu bir pazarlık da olmadı hani.. Leman Hanımla şöyle bir anlaşma yaptık : Sabah kahvaltıları ve akşam yemekleri de dahil, ev kirası bana elli beş liraya gelecekti... Pazar günü eşyamı getirmek üzere ayrılırken, nazik kadın, tâ bahçe kapılarına kadar beni selâmetledi..

Kendi kendime düşünüyordum : Doğrusu elli beş lira çok para değildi. Kadıncağız, kimbilir, beni memnun edebilmek için ne kadar yorulacaktı.. Haydi, diyelim ki gençtir.. Kolay kolay yorulmaz.. Öyle ya.. Görüşüme göre otuzunda bile değildi.. Yüzüne ve tuvaletine de ihtimam ediyordu. Sonra giydiği o rop dö şambrlar, hep ipekliydi. Havalar sıcak gittiği için olacak biraz dekolte giyiniyordu. Kadın bu.. Ev içinde de manto giyecek değil ya.. Leman Hanımın yüzünü hatırladıkça, sokakta gördüğüm kadınlarla şöyle bir mukayese yaptım.. Çok güzel bir kadındı doğrusu... Acaba kocası ne olmuş ? Neden, genç yaşında dul kalmış ?.

***

Pazar günü, öğleden sonra iki bavulumla, yeni evime gittim.. Bavullarımı taşıyan küfeciyi savdığım zaman, yeni ev sahibem bavulları benimle birlikte odama taşımak ve eşyamı yerleştirmek için âdeta yırtındı.. Sonra, denize bakan taraçada oturduk. Bir er yorgunluk kahvesi içtik..

— Karnınız acıktı mı ? diye sordu.

— Doğrusu, hayır !. dedim.

— Öyleyse giyineyim de sizi biraz Yeşilköyde gezdireyim !. dedi. Yemeğe kadar deniz üstündeki gazinolardan birinde otururuz..

— Nasıl isterseniz ! dedim..

199

Taraça, zaten kendi yatak odasının önündeydi. Camlı kapıdan odaya girdi. Sırtındaki ev entarisini çıkardı. Baktım, gömlekleri filân hep ipekli.. Hemencecik gardroptan güzel bir emprime entari aldı, giydi. Sonra karşımdaki hasır koltuğa oturarak çoraplarını da bacaklarına geçirdi. İki dakikada hazır olmuştu. Gardrobun aynasında tuvaletini de tamamladıktan sonra :

— Haydi !. dedi.

Kalktık. Yolda, koluma girmişti. Hakikaten çok samimî bir kadın !.

İçime merak olmuştu, sordum :

— Siz dulmuşsunuz !.

— Evet !. dedi. Kocam tüccardı. Bir otomobil kazasında öldü.. Üç sene oluyor.. O zamandanberi yapayalnız yaşıyorum. Kocamdan epey para ve mülk kaldığı için ihtiyacım da yok..

— Peki, öyleyse beni ne diye kiracı aldınız ?..

— Yalnızlıktan o kadar bıktım ki !. dedi. Sizin kimsesiz bir genç olduğunuzu duyunca razı oldum..

Gazinoda bir saat kadar oturduk. Öteden beriden konuşuldu. Sonra Leman Hanımın arzusile biraz bira da içtik.. Ben hesabı gördükten sonra koluma yaslanarak gazinodan çıkarken dedi ki :

— Epeyce bira içtik galiba!.

— Şöyle, böyle dört şişeden fazla ! dedim.

— Başıma vurdu !. dedi.

Hava karardıkça ağırlaşıyor, tahammül edilmez bir sıcak basıyordu. Eve döndüğümüz vakit ben pardesüyü elimden, ceketi sırtımdan attım.. Taraçada otururken, o da soyundu. Çoraplarını çıkarırken, eteğini açtı. Kalçasında bir yer gösterdi :

— Bakın evelsi gün kalçamı masaya çarptım.. Nasıl çürüdü ?.

Adamakıllı bir çürük olmuştu. Cildin orası, âdeta morarmıştı..

Sofrayı taraçada kurduk. Yemeğimizi yedik. Fevkalâde yemek pişiriyor.. Sofradan kalkınca o, yemek takımlarını mutfağa taşırken, ben de örtüyü denize doğru silktim.. Birer kahve içtim.. Mehtap

VERGİDEN SONRA..

Rebeka — Aman Salamon bu vantilâtörü ne yapacaksin ?..
Salamon — Bu yaz sayfiyeye yidemeyeceyimiz için yozlerimizi kapar, kendimizi Adada farzederiz.

vardı.. Ayın ışıkları denizde altın akisler bırakıyordu. Leman Hanım, elektrikleri söndürdü. Taraçada yanyana epey bir zaman oturduk.. Bir ara ev sahibem, derin derin içini çekti :

— Yalnzlık kadar korkunç şey görmedim !. dedi.

Ne samimî kadındı ? Hiç çekinmeden saçlarımı okşadım:

— Artık yalnız değilsiniz işte ! dedim..

Başını omuzlarıma dayadı.. Fakat fena halde uykum da gelmişti.. Yavaş yavaş ayağa kalktım :

— Geceniz ! Hayırlı olsun Leman Hanım !.

— Uykunuz mu geldi ? diye yüzüme baktı. Sabahleyin kaçta kalkacaksınız ?.

— Sekizde kalkarım.. Dokuz trenile inmek istiyorum.

***

Ertesi sabah tam sekizde kapımın vurulduğunu duydum :

— Cemil Bey !. Cemil Bey!. Vakit geldi..

Kalktım. Yüzümü yıkamak için banyoya doğruldum.

Baktım ki kapı açık ve Leman Hanım banyoya girmiş, yıkanıyor.. Geri dönecek oldum. Fakat o seslendi :

— Ben yıkanırken siz de muslukta yüzünüzü yıkayın!.. Hava çok sıcak da ılık bir banyo alayım dedim...

Yüzünü yıkayıp kurulamıya niyet ettiğim zaman o da banyodan çıkmıştı :

— Şu burnuzu lütfeder misiniz ? dedi.

— Buyurun ?..

Kahvaltıyı acele ettik.. Trene az vakit kalmıştı. koştum..

Akşam, biraz geç dönmüştüm.. Leman Hanım sofrayı taraçada kurmuştu. Masanın ortasında koca bir şarap şişesi görünce sordum :

— Bu ne ?..

— Şarap ! dedi. Fakat fevkalâde cinsten.. Yemekten önce birer bardak içersek, iştahımız açılır.

Birer bardak derken, ikişer, üçer... Filân, koca şişe boşaldı. Yemeklerimizi yedik.. Taraçada, mehtapta başbaşa verdik, öteden, beriden, bilhassa yalnızlıktan bahsettik.. Sonra kalktım :

—Geceniz hayırlı olsun Leman Hanım !.

. . . . . .

Gecenin kaçıydı bilmiyorum.. Birdenbire kapım vuruldu.

— Kim o ?

Leman Hanım, titrek bir sesle sesleniyordu :

— Cemil Bey !. Cemil Bey!. Açsanıza..

Kapıyı açtım, içeriye hızla girdi. Sırtında incecik bir tül girdi.

— Ah sormayın ! dedi. Korkumdan sırtıma sabahlığımı bile alamadım. Alt katta bir tıkırtı var.. Ben burada bekliyeyim de siz bakın !.

İndim.. Bütün evi baştan aşağıya dolaştım. Hiçbir şey yoktu.. Odama döndüğüm zaman Leman Hanım, üşümüş, benim karyolaya girmişti :

— Ben korkuyorum !. dedi. Bu gece size misafir olayım !. Kendi odamda imkânı yok uyuyamam..

— Nasıl isterseniz !.

Şezlonga iki yastık koydum.. Üstüne uzandım.. Leman Hanım da karyolada uzandı.. Uyudu mu, uyumadı mı bilmiyorum.. Biraz, sağa sola döndü, üstündeki örtüleri attı.. Sıcaçtan bunalıyordu herhalde..

Az sonra uyumuşum..

. . . . . .

Sabahleyin, kapımı vuran olmadığı için kendi kendime uyandım.. Saate baktım ki dokuz buçuk !.

Geç kalmıştım.. Leman Hanımı aradım... Yok..

Taşlığın ortasındaki masanın üstünde bir kâğıt vardı.. Bay Cemil, diye başladığına göre bana yazılmış olacaktı. Okudum :

Bay Cemil !

Hemen bugün evimden çıkınız.. Hemen bugün, eşyanızı da götürünüz.. Ben, sizin kadar Sizin kadar Tahammül edilmez adam görmedim.

Leman

Allah Allah !.. Bu ne demekti yahu ?. Yapacak başka bir şey yoktu. Bavulları hazırladık ve öğle trenile İstanbula indik..

Ne olmuştu.. hâlâ işin içinden çıkamadım.

Cemil Cahit CEM

SÜTTEN AĞZI YANAN

Küçük Hikâye

— A... dedim; bak, Refik yerde ne var !..

— Nedir o ?..

— Bilmem ?. Para galiba... Alıp da polise verelim bari !..

Refik, ateşe basmış gibi sıçradı :

— Ne ?.. Almak mı ?. Polise mi vermek ?.. Sen çıldırdın mı ?..

— Neden yahu ?.

Arkadaşım beni kolumdan yakaladı ve âdeta sürüklercesine, tehlikeli bir şeymiş gibi, maden parçasının yattığı yerden uzaklaştırdı. Bir taraftan da yana yakıla anlatıyordu :

— Hatırlar mısın ?.. Bir vakitler bir Turşucu Cemal vardı. Herif Beşiktaş karakolunu mu, Çemberlitaş merkezini mi ne, biribirine katmış, polisleri turşuya çevirmişti de o zamanki mizah gazeteleri kavanoz içinde polis turşusu resimlerile dolmuştu..

Şaşkın şaşkın söylendim :

— Peki amma, yerdeki parayla bunun ne münasebeti var ?..

Refik, hınçla yüzüme baktı.

— Görürsün şimdi, dedi ; bence o turşucu da mutlaka benim gibi bir maceraya kurban gitmiştir de ondan adını andım. Mütareke yıllarındaydı. Daha Cümhuriyet, ilân edilmek şöyle dursun kimsenin hatırından bile geçmiyordu. O zamanlar şimdiki gibi muntazam, derli toplu, mazbut karakollar, polis teşkilâtı nerede ?.. Heriflerin astığı astık kestiği kestik !..

Bir akşam yukarıda gezmiş, tozmuş, epeyce de kafayı çekmiş, Fatihteki evime dönüyordum. Akşam dediğime bakma ha... Gecenin saat üçü.. Serde gençlik de var.. Yürüye yürüye Unkapanından geçtim. Zeyrek yokuşunu tutturdum. Tabiî sokaklar şimdiki gibi aydınlık değil.. Amma, galiba ay ışığı vardı.. Birdenbire gözlerim, taşların üzerinde yatan küçük, müstatil bir şekle ilişti. Eğildim aldım, bir de baktım cüzdan.. İçinde de bin iki yüz lira mı neydi, geçmiş zaman, yahut ona yakın bir para... Sarhoşun biri düşürmüş olacak... Gözlerim faltaşı gibi açıldı.. Ne yapmalı ?.. Bendeki kanun saygısını da bilirsin.. İçimden «oğlum, Refik, dedim, senin gibi medenî bir adama düşen şey bu parayı götürüp karakola teslim etmektir !»

Kararımı verdiğim için, daha neş'eli olarak Fatih karakoluna geldim dayandım. Sabaha karşı, nöbetçi komiser muavini, kimbilir ne saçma bir sebeple uyandırıldığına sövüp sayarak, yarı giyinik, karşıma dikildi :

— Ne istiyorsun böyle sabah sabah !..

Ben ayni fazilet sarhoşluğu içinde, yüksek, ulvi bir nutka başladım :

— Komiser bey... Yerde bir cüzdan buldum.. Vicdanımın emrine itaatle...

— Tıraşı kes canım.. Dolu mu, boş mu ?..

— Dolu... Bin küsur lira var içinde...

— Gir...

Beni bir odaya götürdü. Orada bir polis daha belirdi.

— Kısaca anlat bakalım.. Kimsin, nesin, ne iş yaparsın, neyle geçinirsin...

— Adım Refik Hilmi.. İşim yok.. İradımla geçinirim..

— Vay beyim vay.. Ey... Gecenin bu saatinde sokakta ne işin var ?..

Şaşırdım :

— Ne işim mi var ?.. Bekârlık hali yahu... Karşıdan dönüyordum...

— Nerede buldun bu cüzdanı ?..

— Zeyrek yokuşunun alt başın...

— Tam yangın yerinin başladığı yerde mi ?.

— Evet..

— (Arkadaşına) Gördün mü Ahmet Efendi... Herif irat sahibi, gecenin saat üçünde yangın yerinde bir cüzdan buluyor.. Enayinin biri teşriflerini beklemek üzere cüzdanı oraya bırakmış...

İkisi birden kahkahayı koyuverdiler. Kan tepeme sıçradı :

—Şurasını nazarı dikkatinize arzetmek isterim ki, bu cüzdanı bulmamış olsa idim getirip size teslim edecek yerde..

Komiser muavini gürledi :

— Ukalalığı bırak be!.. Ben mesleğimi senden öğrenecek değilim...

Yaklaştı, burnuma sokuldu, hiddetle bağırdı :

— Bu iş bana karışık görünüyor. İrat sahibi imiş beyimiz !. Ne malûm ?. O senin kendi rivayetin !.. Cüzdanı gece yarısından sonra bulmuşmuş !. Vay vicdanlı beyim vay!. Bu zamanda sen bu masalları saçı bitmedik yetime söylesen yutmaz be.. Enayi mi kandırıyorsun ?. Hem sen içmişsin de !.. Kafayı çek çek, sonra düş karakola.. Tevekkeli sarhoşluğunu tevil için kuyruklu yalanları sıralamıyorsun ?.. Bin iki yüz papel bu !. Çalmadığın yahut herifin birini yangın yerinde şişlemediğin ne malûm ?. Ahmet Efendi, çağır Hüseyini, arayın şu herifin üstünü !...

Herif dediği bendim !. Hırsızlık ve katil şüphelisi de ben !.. O anda ne hale geldiğimi sana tarif edemem birader.... İşte o gün bugündür tövbeliyim.. Yerde bir şey görsem, yılan görmüş gibi kaçarım !.

Hikâyeci

Radyo gazetesinin tek okuyucusu: Nurettin Artam.

— Ressam Togo'nun Albümünden —

ORHAN URAL

Karikatür Albümü

Üç renkli fevkalâde güzel bir kapak içinde yüze yakın enfes karikatürlerle dolu olarak ay başına çıkıyor.

Fiatı 30 kuruştur.

Çok Bilmiş'in Cevapları

● ADAPAZARI, «ÖĞRETMEN»: Maarif Şûrası dağıldı. Kararların sonu ne olacak ?.

Ç — Şakanın Ankara muhabiri bu hususiaki raporlarını yevmî gazetelerde neşretti. Kararların sonundan endişe etmeyin.. asıl sizin haliniz ne olacak?. Onu düşünün!.

● İSTANBUL, «BİR OKUYUCUMUZ»: Memurlara erzak verilecekmiş, duydunuz mu ?.

Ç — Biz değil, Sağır Sultan bile duydu, işitti. Mesele onun ne zaman verileceğini kestirmek hususundadır bayım!. Bir rivayete göre ehliyetli bir heyet bu hususta Fatin Hoca ile istişarelere devam etmektedir.

★ ÜSKÜDAR, SİNAMEKİCİOĞLU ALİ OSMAN HAYDAR ÇİZER :

Eş dost resme istidadım varmış diyorlar. Kalikatorcu olsam resimlerimi basar mısınız ?

Ç : Kelâmından olur malûm kişinin kendi miktarı diye bir lâf vardır. Yaptığınız resimlerin karikatür oldukları muhakkak amma, kaleme gelir cinsiten mi değil mi (yani klişeye alınabilir mi, alınamaz mı) bilemem..

★ KÜÇÜKÇEKMECE, RIDVAN HUYSUZ :

Dünya kaç tane arı vardır dersiniz ?.

Ç : Nasreddin Hoca gibi, eşeğimin kuyruğundaki tüyler kadar, inanmazsan say, yahut bir doktora sor derim..

★ VAN, HÜSREV KARADÖGEN :

Bu Çekoslovakya meselesi ne olacak, Almanlar girecek mi dersiniz ?..

Ç: Hele biraz sabret, esbabı kühûf efendilerimizden biri, hiç olmazsa mermuş veya zirnuş uyansın da beraber sorarız !.. Bir de yirminci asra radyo asrı derler... Maamafih, ey Hüsrev Karadöğen, sen bu satırları okuyup tenevvür edinciye kadar, her halde bütün meseleler halledilmiş olur !..

Çokbilmiş

10 SENE GENÇLEŞME

Meşhur bir cild mütehassısının bu şayanı hayret keşfinden istifade ediniz: "Biocel" tabir edilen kıymetli bir gençlik unsuru; Şimdi yegâne cild gıdası olan Penbe renkteki Tokalon kreminde mevcuttur. Akşamları yatmazdan evvel kullanınız. Siz uyurken cildinizi besler ve gençleştirir. Sabahları da (Yağsız) beyaz renkteki Tokalon kremini sürünüz. Bu sayede cildiniz taze, nermin ve kadife gibi yumuşak bir hal alacaktır.

ADEMİ İKTİDAR VE BELGEVŞEKLİĞİNE KARŞI

FORTOBİN

S. VE İ. MUAVENET VEKÂLETİNİN RUHSATINI HAİZDİR

HER ECZANEDE BULUNUR POSTA KUTUSU 228

REÇETE İLE SATILIR

EN GÜZEL
KARİKATÜRLER
HİKÂYELER
FIKRALAR
ALBÜMÜ

Şaka neşriyatından olan bu güzel albüm bugün çıktı. Fiatı 50 kuruştur.

Bayiinize şimdiden sipariş ediniz.

Pek yakında :

BEKTAŞİ HİKÂYELERİ

Bütün kitapçılarda ve bayilerde bulunur.

DEVA

KAŞELERİ

Baş, Diş, Nezle, Grip, Romatizma

ve bütün ağrıları derhal keser.

Sıhhiye Vekâletinin ruhsatını haizdir İCABINDA GÜNDE 2 KAŞE ALINACAK

TARİHTEN ÇİZGİLER

SARAYDA GÖZDELERİN ARASINDA

— Efendimiz bu gece beni mi çağıracak, seni mi çağıracak?
— Kardeş, Dilnüvaz üç gece sıra ile çağırıldı. Gürcü kızını görüyor musun, saraya geleli daha iki ay olmadan Efendimizle halvet oluyorlar.
— Meraklanma.. hâmile kalmasile şehzadeyi düşürtmek için merdivenlerden aşağı yuvarlanması bir olur. Hurşid Ağayı görmüyor musun, kaç gündür kızın yüzüne dişlerini çıkara çıkara bakıyor da gülüyor!..

NEVROZİN

Baş, Diş, Nezle, Grip, Romatizma

Nevralji, Kırıklık ve Bütün Ağrıları derhal keser.

İcabında günde 3 kaşe alınabilir. Her yerde pullu kutuları ısrarla isteyiniz.

Umumî Neşriyat Müdürü : Emin Uzman. 203 Basıldığı yer: Ahmet Sait Matbaası